Michel Demuth

CURSA PĂSĂRII BUM-BUM

În româneşte de Vladimir COLIN [1]

[1] Titlul original: *La Course de l'oiseau Boum-Boum (2170)* şi face parte din Les Galaxiales 2 - La terre en ruine. Povestirea a apărut în limba română în nr. 364-365/1970 din „Colecţia Povestiri ştiinţifico-fantastice”.

(DIN GALAXIALE, 2170)

„S-au emis nenumărate presupuneri cu privire la originea limbajului cântat folosit de populaţiile planetei Miage şi care constituia una dintre trăsăturile lor cele mai pitoreşti, asemenea ciudatului cod radio aflat la loc de cinste timp de câteva decade înaintea Imperiului din Canope şi care era bazat pe tăceri, aliteraţii şi schimbări de ritm în cadrul unei opere muzicale intitulată, în chip straniu, Cursa păsării Bum-bum*. Existenţa păsării Bum-bum e foarte îndoielnică. Poate că numeroasele războaie în care planeta Miage s-a angajat să fi provocat stingerea unei specii din care nu ne-a mai rămas decât numele...”*

GALAXIALELE

GALOP DE PROBĂ

Pasărea Bum-bum n-avea decât o foarte vagă asemănare cu unele mari păsări terestre. Să zicem că de la vreo zece metri, împotriva luminii, atunci când Wiz era jos, la orizontul planetei Miage, un nou venit ar fi putut s-o ia drept un struţ cu capul anormal dezvoltat.

La câteva luni de la naştere măsura aproape doi metri. Avea două picioare lungi acoperite cu un fel de chitină deosebit de rezistentă, care sfârşeau cu nişte labe suple, menite înaintării prin necuprinsele mlaştini de noroi ce se întind la ecuator.

Deasupra picioarelor, un trup voluminos şi rotofei,

aproape sferic, acoperit cu o blăniţă de peri scurţi, de un alb strălucitor. Pielea avea o gingaşă culoare trandafirie în faţa picioarelor, unde se afla orificiul pentru ouat.

Partea dindărăt a trupului rotund al păsării Bum-bum era însemnată de un evantai de pene stacojii. Dacă le cercetai, vedeai că „penele” erau de fapt nişte membrane pe care pasărea le putea agita imprimându-le mişcări complexe, al căror rost a rămas multă vreme misterios, până-n ziua când... Dar asta-l priveşte pe Kellus Berg.

Gâtul păsării Bum-bum era lung şi foarte îngust, acoperit de mărunţi solzi translucizi care i-au pasionat luni de zile pe ichtiologii pământeni, până ce unul dintre ei a descoperit că-i vorba de o formă de viaţă independentă, simbiotă cu pasărea.

Capul era uriaş, cu doi pometi osoşi acoperiţi de peri la fel de albi şi de netezi ca perii de pe trup. Ochii aveau opt faţete apărate de cinci pleoape evocând diafragma unui aparat de fotografiat. Pliscul era lung, tare ascuţit şi roşu ca penele-membrane. În interiorul lui se aflau numeroşi dinţi mărunţi, care puteau sfărâma o mână. Câţiva oameni şi-au dat seama de asta...

Pasărea Bum-bum n-avea aripi.

.....

Vieţile păsării Bum-bum şi ornitologului Kellus Berg au urmat linii aproape paralele, până a se întâlni...

.....

Pasărea Bum-bum n-avea încă un an când îşi părăsi zona natală şi începu traversarea imensului deşert tropical, în căutarea unei zone-cuib.

În aceeaşi vreme şi în măsura în care se pot stabili corespondenţe peste prăpăstiile spaţiului-timp, Kellus Berg părăsea singur Pământul, îndreptându-se către Marea

Universitate din Pol, capitala Confederaţiei celor Patru Provincii ale lui Marte. Se consacra lumilor noi şi, în 2150, Marte mai era stăpâna spaţiilor interstelare şi, mai ales, a Transmiţătorilor. Într-o frumoasă zi de iunie, Kellus se înfăţişă, aşadar, la Marele Transmiţător Atlantic ancorat în largul Bretaniei şi fu reconstituit după o jumătate de secundă în Staţia Universitară din Pol.

Cât priveşte pasărea Bum-bum, ea pierdu o săptămână întreagă cu traversarea imensului deşert pe care oamenii aveau să-l boteze Cornul-cu-Praf. Solzii vii de pe gâtul ei o apărară (ăsta le era rolul) de muşcăturile broscoilor-tigri care trăiau în nisipul cu fosfat şi ţâşneau ca nişte gloanţe, clănţănind din cumplitele lor fălci cu dinţi otrăvitori.

De cealaltă parte a deşertului se afla un lanţ de munţi neînchipuit de înalţi şi pasărea Bum-bum crezu că-şi dă sufletul. Dar descoperi pe versantul dimpotrivă o privelişte pentru ea nouă, cu poieni şi păduri. Mai merse preţ de trei zile înainte de a se opri lângă nişte coline împădurite, nu departe de un mic râu cu ape zglobii, sigură că atinsese centrul zonei-cuib.

Trei ani de studii preliminare îi determinară pe Kellus Berg să-şi aleagă viitoarea profesiune.

Cam tot atât îi trebui şi păsării Bum-bum pentru a-şi stabili hotarele zonei-cuib.

Kellus Berg se înscrise la douăzeci şi patru de ani la secţia de ornitologie a Universităţii, unde familia nu întârzie să-l urmeze. La douăzeci şi opt de ani îşi luă diploma, ieşind al doilea din promoţie, ceea ce îi îngădui să-şi aleagă cea dintâi misiune de studii printre zece lumi deosebite.

Crucişătorul Hertzsprung atinse în anul acela sistemul lui Wiz. Aparţinea glorioasei Confederaţii şi calele lui adăposteau elementele a două Transmiţătoare.

Pasărea Bum-bum avea aproape treizeci de ani, ceea ce însemna pentru ea vârsta adolescenţei, şi urmări cu multă curiozitate marea sferă de metal ce trecea peste coline, cotea deasupra râului şi se aşeza în centrul zonei sale cuib. Asistă liniştită la debarcarea nenumăratelor fiinţe străine care începură să ridice nişte arhitecturi ciudate de cealaltă parte a râului. Dar lucrurile nu întârziară să devină cât se poate de neplăcute atunci când, mai multe făpturi risipindu-se pe întinderea zonei-cuib, pasărea Bum-bum simţi nişte mâncărimi de nesuportat în partea posterioară a trupului ei rotofei. Mâncărimi ce deveniră repede o adevărată suferinţă. Pasărea Bum-bum cunoscu atunci, pentru întâia dată în viaţă, ura şi mânia.

Kellus Berg nu era prea curajos. Din cele zece lumi care-i fuseseră oferite o alese pe cea mai sigură, cea mai uşoară, cea mai apropiată, ocupată de oameni de aproape un secol: Afrodita, a şasea planetă a lui Sirius.

Kellus părăsi Universitatea cu o teamă care-l miră şi pe el. Cinci ani petrecuţi pe Afrodita îi îndreptăţiră teama.

Durata unei prime misiuni era fixată de Confederaţie. Şi ea mai era şi invers proporţională cu riscul.

La sfârşitul şederii, Kellus Berg ura şi înjura fiecare copac din junglă, fiecare bar din Gregory, capitala, fiecare fată, fiecare barman.

Se întoarse pe Marte şi află că părinţii lui tocmai se îmbarcaseră pentru îndepărtata planetă Bergson, în Tucan. Cererea lui de a fi repartizat pe Bergson fu respinsă, de vreme ce lumea aceea nu cuprindea nici o formă de viaţă înaripată. Fu trimis din oficiu pe Cartuş, a şaptea planetă a unei pitice albe, numită în chip ciudat Colţişor-Caraghios de către un Explorator Independent, care în acelaşi sector stelar mai avea la activul lui botezurile lui Iacă-Ne-Şi-Aici,

La-Mine-Acasă, Anason şi Mândra-Mea.

Cam la vremea aceea pasărea Bum-bum cunoştea în vecinătatea oamenilor neplăcute succesiuni de durere şi plăcere. Oamenii se învârteau în jurul ei cu tot felul de instrumente pe când Transmiţătorul înălţat lângă râu revărsa la intervale regulate tone de material. Atunci când simţea mâncărimile binecunoscute, pasărea Bum-bum nu-şi mai stăpânea mânia. Şi ea lua cele mai neaşteptate forme. Directorul bazei ceru de trei ori forului superior autorizaţia de a ucide pasărea turbată. De trei ori se lovi de un refuz.

Kellus părăsi Cartuş pentru un concediu pe Marte şi căpătă, după nenumărate demersuri, autorizaţia excepţională de a-şi vizita părinţii pe Bergson. Era o călătorie lungă prin Transmisiuni succesive, cu corespondenţe în locurile unde instalaţia era încă foarte rudimentară şi panele cu putinţă. Întrezări astfel Einstein II (copaci vertiginoşi sub un cer negricios), Lancelot (şuierul vântului pe deasupra unui ocean alb ca zăpada), Fum-Albastru (un vulcan în depărtare şi tunetul solului răscolit), Demberg V (nori verzi peste o câmpie cu nuanţe demente) şi Hue-Thon (la marginea unei păduri de plante cărnoase şi unduitoare). Nu-i mai rămâneau până la urmă decât două săptămâni de concediu atunci când se materializă pe Bergson, planetă oceanică presărată cu nenumărate arhipelaguri de caractere felurite. Prima bază (europeană) fusese instalată în apropierea ecuatorului şi Kellus petrecu zile încântătoare pe plaja albă. În tovărăşia tinerei vecine a părinţilor lui, Nataşa, cu care se căsători în ultima zi a concediului. Se întoarseră amândoi pe Marte.

Cât despre pasărea Bum-bum, întreprinsese şi ea o călătorie destul de lungă către marile mlaştini ale ecuatorului lui Miage pentru a-şi depune primul ou. Ştia că

evenimentul era rezultatul direct al misterioaselor senzaţii pe cave le încerca în contact cu turbaţii străini. Printre ele se aflau, într-adevăr, unele destul de plăcute, iar câteva erau uneori delicioase. Asta o scăpă pentru o vreme de celelalte senzaţii: mâncărimi, dureri, ţiuituri de neîndurat.

Kellus Berg şi soţia lui debarcară în 2165 pe Viţă-Verde. Viţa-Verde avea vreo zece continente, dintre care cel mai temperat cuprindea nesfârşite lacuri şi păduri de conifere palide, străbătute de fluvii liniştite ce reflectau cerul galben ca lămâia pe care nori de păsări minuscule şi prietenoase păreau că sfârâie din când în când.

Cam la vremea asta pasărea Bum-bum îşi încheia minunata şi odihnitoarea şedere în Marile Mlaştini. Cunoscuse extazul ouatului şi putuse admira sfera perfectă a oului alb, împestriţat cu aur. Un instinct imemorial o rechemă apoi spre zona-cuib, în ciuda oamenilor din ce în ce mai numeroşi şi a mâncărimilor pe care i le stârneau.

Kellus şi blânda lui Nataşa, precum şi tânărul Carel, părăsiră cu părere de rău Viţă-Verde şi se înapoiară încă o dată în sistemul solar.

Kellus află de noul lui post şi numele de Miage nu trezi în el nici cea mai slabă urmă de entuziasm.

În vremea asta, îndemnată de mâncărimile de neîndurat pe care le resimţea în partea posterioară a trupului ei rotofei, pasărea Bum-bum se deda la grave represalii împotriva bazei de pe Miage. Lucrurile ajunseseră la acest stadiu când Kellus Berg, soţia şi fiul lui se materializară în Transmiţătorul local.

PORNIRE

Winnifred Chafiro, director al Bazei Confederate de pe

Miage, îşi ridică mirat sprâncenele descoperind un vlăjgan solid de un metru optzeci şi cinci, cu hălăciuga neagră şi creaţă, abia însemnată de câteva pete cenuşii. Avea o faţă largă şi deschisă. Ochii limpezi reflectau un dram de neîncredere. Chafiro socoti că erau respect şi teamă şi cum îşi închipuia că era în genere temut, îl găsi pe Kellus foarte simpatic.

— Berg, spuse el, am primit recomandări excelente în ce te priveşte. În afară de asta, ţi-am citit tratatul despre păsările de pe Cartuş şi.... şovăi, că nu făcuse decât să parcurgă repede opusculul destul de auster al lui Berg şi nu cuteza să rişte o apreciere prea precisă.

— A fost o muncă distractivă, declară cu blândeţe Berg, pentru a-l scoate din încurcătură. Cartuş e o lume puţin plăcută şi trebuie să găseşti cu ce să-ţi treci vremea.

Zâmbi şi aşteptă. Chafiro se gândi deodată la pasărea Bum-bum. În clipa când deschidea gura, se auzi zgomotul formidabil al unei năruiri. Apoi un sunet ciudat: „Bum-bum!”, ca o tobă cu o rezonanţă deosebit de adâncă. „Bum! Bum!”

Pe două picioare subţiri, o siluetă înaltă străbătu curtea lăsând în urmă o dâră de praf. Un nou trosnet şi larmă de glasuri. O sonerie ţârâi.

— Iartă-mă, spuse încetişor Chafiro, a cărui frunte strălucea de sudoare.

Se plecă spre ecranul unui comunicator interior. Interlocutorul lui se exprimă în cuvinte sacadate. Întretăiate de gâfâieli şi înjurături. Când directorul îşi înălţa capul, privirile-i erau pline de o adâncă tristeţe.

— Domnule Berg, mă tem că nu vei putea aprecia într-adevăr clima plăcută a regiunii. Sosirea dumitale coincide cu evenimente destul de dramatice şi se întâmplă că... Se

întrerupse nemaigăsindu-şi cuvintele. Se ridică în sfârşit, ocoli biroul şi puse o mână compătimitoare pe umărul lui Kellus. Gestu-l nelinişti mult pe ornitolog. Sunt sigur, adăugă anevoie directorul, că ne vei scoate din încurcătură. Vai! Oftă. Nu-i vorba numai de pasărea asta afurisită... Dar fiecare cu problema lui...

Şi-l împinse pe Kellus spre ieşire.

Kellus Berg ieşi în marea curte a bazei şi clipi de câteva ori. Wiz se ridica pe cer şi lumina lui albă era de pe acum orbitoare. Nu era totuşi prea cald, căci primăvara abia începea în acea regiune de pe Miage.

— Kellus! (Se întoarse şi-i zâmbi soţiei.) Doar n-ai să începi să te ocupi şi de pasărea asta mare? Directorul ţi-a spus să citeşti mai întâi dosarul şi să priveşti filmele...

— Mă intrigă, spuse el. Nu ştiu, dar...

Clătină din cap. Urmărit de privirea îngăduitoare a soţiei şi pândit de noii colegi intrigaţi, adunaţi de cealaltă parte a ferestrelor, se îndreptă spre câmp.

Râul strălucea cu nenumărate focuri. Se opri la malul apei şi atunci zări pasărea Bum-bum. Părea că doarme în inima poienii smălţuită cu flori albe. De la depărtarea la care se afla, Kellus nu-i desluşea decât capul uluitor şi lungul plisc roşu.

Tare curios, ornitologul se aşeză pe mal şi aşteptă iniţiativa păsării. După o clipă se apucă să strângă pietricele multicolore pe care le zvârlea în apă. Nădăjduia cumva să deştepte păsăroiul. Dar marele cap alb rămânea nemişcat, cu ochii închişi. Pliscul rigid părea o armă ameninţătoare.

Până la urmă Berg stabili contactul la postul portativ care-i servea drept medalion şi-şi chemă soţia:

— Dacă ai o clipă liberă, draga mea... ai putea să vii până

aici? Şi cum îi cunoştea firea (sau credea că i-o cunoaşte), adăugă: Nu e nici un risc. Am un aruncător-de-lumină şi aş putea pleda pentru legitima apărare...

Chiar în clipa aceea pasărea Bum-bum se ridică dintr-un singur salt. Mai târziu, faptul avea să constituie pentru Kellus cel dintâi indiciu. Bum-bum se apropia atunci de patruzeci şi doi de ani şi mai avea înaintea ei două secole de existenţă. Atingea cinci metri înălţime şi n-avea să mai crească. Trupul rotund era de o albeaţă orbitoare în soare şi picioarele-i lungi şi drepte păreau doi ţăruşi înfipţi în sol. Îşi răsuci capul către Kellus şi pliscul i se întredeschise pentru a lăsa să se audă un *Bum! Bum!* inimos. De unde se afla, ornitologul izbuti să întrezărească, în fundul pliscului, membrana vocală. Pasărea Bum-bum se întoarse apoi şi-i înfăţişă în chip jignitor dosul, agitându-şi buchetul de false pene roşii.

— Foarte bine, foarte bine, bătrâno! şopti Kellus. Voi şti să mă arăt răbdător.

Se ridică şi merse de-a lungul râului până la vadul de care-i pomenise Chafiro. Îşi scoase sandalele, suflecă marginea pantalonilor bufanţi şi trecu pe celălalt mal, strâmbându-se la atingerea apei reci.

Poiana cu iarbă şi flori albe se întindea până-n dreptul colinelor împădurite. Privirea lui Kellus abia dacă alunecă peste frunzişul violet al copacilor-fluturi care constituiau podoaba supremă a regiunii. În peisajul liniştit îl pasiona doar pasărea Bum-bum.

Nu-l mai despărţeau de ea decât vreo zece metri şi pasărea îi apărea impozantă. Dar nu simţea nici o teamă în vreme ce se apropia de ea cu paşi rari. Îi studia volumul trupului, materia netedă a labelor şi ochii faţetaţi, în care soarele se multiplica. Pliscul sc căscă din nou mare şi

pasărea scoase acelaşi strigăt furios: Bum! Bum!

Kellus zâmbi.

— Pe cuvântul meu, spuse el, ai înghiţit o tobă!

Se răsuci şi văzu silueta plăpândă a Nataşei, care venea spre râu. Kellus urma să înainteze. În sfârşit, se opri la trei sau patru metri de pasăre, cu mâna prudent aşezată pe mânerul armei. Simţea o emoţie nemaiîncercată. Nu era teamă, ci mai degrabă o curiozitate nedomolită, amestecată cu oarecare... da, oarecare simpatie. Pasărea Bum-bum îl domina cu toată înălţimea ei, iar Kellus nu ignora faptul că se afla puţin cam prea aproape de ea pentru a se putea apăra cu eficacitate în caz de primejdie. Dar ornitologul era, într-un fel, subjugat. Nu mai văzuse niciodată o pasăre atât de mare, nici atât de caraghioasă. Pasărea Bum-bum avea ceva caricatural, ceva nostim, care-l mişca pe ornitolog. Nu mai vizionase desene animate din copilărie, dar amintirea rămânea în el, dragă şi colorată, amuzantă şi vie.

Bum! Bum! făcu din nou pasărea ciudată. Dar acest *Bum! Bum!* era diferit de celelalte, în mod subtil diferit.

Kellus înălţă capul şi, încetişor, dădu ocol noii sale prietene. Se opri sub buchetul de pene roşii şi le observă mişcările complexe. Se gândi la un radar.

— Ascultă, amico, zise el reîntorcându-se sub capul păsării, n-am venit să-ţi pricinuiesc necazuri. Cu mine n-ai de ce să faci *Bum! Bum!* Nu mă impresionează. Am mai văzut eu şi altele... Şi nu te sfătuiesc să vii să-mi devastezi biroul, dacă nu vrei să-ţi smulg una câte una penele din coadă, oricare le-ar fi rostul. Directorul nu mi te-a prea vorbit de bine. Depinde deci de tine să sporeşti bruma de stimă pe care ţi-o port.

— *Bum!* făcu pasărea, o singură dată şi într-un fel

aproape prietenos.

Kellus se gândi, dar nu mai găsi nimic de adăugat. Îşi răsuci capul către soţia, care-l pândea cu nelinişte, de cealaltă parte a râului, şi dădu din mână ca s-o liniştească.

Convorbirea fusese destul de lungă pentru un prim contact şi Kellus se depărtă. Trecea râul, când pasărea Bum-bum începu să danseze pe loc, dând din cap cu putere. Vădea o mare supărare şi, desfăşurate, falsele-i pene stacojii erau străbătute de fiori convulsivi.

Perplex, Kellus rămăsese locului, cu picioarele în apa îngheţată. Neliniştit deodată, ţâşni pe mal, se încălţă repede şi o apucă de braţ pe Nataşa.

— Vino. Ar fi mai bine să ne reîntoarcem la bază.

Pasărea Bum-bum tropăia pe loc. Îşi coborî capul greoi şi-şi împinse ameninţător pliscul roşu.

Începură să alerge spre intrarea bazei şi Kellus îl zări pe Chafiro, care făcea gesturi mari. În vârful turelei de pază, aţintit asupra păsării înfuriate, un tun-lumină se punea în poziţie de tragere. Dar ajunseseră la intrare fără ca Bum-bum să fi trecut râul.

— Dumnezeule mare, domnule Berg! strigă Chafiro. Atât de puţin ţii la viaţa?

„Am făcut oare vreo greşeală? se întrebă Kellus. Dar care? Şi de ce n-a atacat?”

Directorul urma să vorbească, amestecând reproşuri şi avertismente.

— Haide, spuse în cele din urmă. Am primit tocmai banda cu ştiri de pe Marte şi o retransmitem Cercetaşilor... Pe planeta patrie se întâmplă lucruri neliniştitoare. Dădu din umeri şi oftă: fiecare are necazurile lui... Dar nu ţi le mai complica pe ale dumitale, domnule Berg!

În vreme ce-l urmau pe volubilul director către marea

sală comună, Kellus se încruntă. Un amănunt nu-i dădea pace. fără să-l poată identifica. Mai târziu avea să constituie al doilea indiciu, dar pentru moment totul în el era încă nelămurit.

— Ajutaţi-mă să recapitulez toate astea, le spuse a doua zi Kellus celor trei colegi şi subalterni ai săi. Simt nevoia de a înţelege mai bine... Pasărea Bum-bum are o mare însemnătate pentru viitorul planetei Miage...

Se opri din vorbă pentru că nu înţelegea de loc de ce spusese toate astea. Nimic nu-i dovedea că pasărea era mai importantă decât toate celelalte probleme puse de Miage.

— Bineînţeles, spuse Jubbard Dozzi, ciudat omuleţ negricios cu ochi imenşi. Pasărea Bum-bum are pentru noi o mare importanţă... Toată lumea întâmpină necazuri din pricina ei. Dar nu-i numai ea...

Se opri din vorbă şi pândi un semn de încuviinţare din partea colegilor.

— Unele animale întârzie lucrările. Fără a mai vorbi de insectele care provoacă o febră, ce ţine trei zile...

Kellus ridică mâna.

— Miage e, aşadar, un infern? întrebă el.

Dozzi ridică din umeri.

— Ba nu. În afara deşertului lui Warington şi a marilor mlaştini de la ecuator, toate regiunile sunt colonizabile. Atmosferă înviorătoare, climă prea puţin capricioasă... Numai că fauna pare să înnebunească din când în când. Bum-bum se comportă ca şi ceilalţi.

— Care ceilalţi, mai precis? întrebă Kellus.

— Există cârtiţele miagene, zise Varkov, un uriaş blond şi viguros, ale cărui mâini păreau nişte cupe de excavator. Şi

păianjenii-dansatori.

— Bondarii roşii, spuse Galella, care era de fel din Centura lui Mercur şi semăna cu o foarte veche mumie.

— Şi sfredelitele, supralicită Dozzi.

— Sfredelitele?

— Un fel de insecte minuscule care trec prin toate deschizăturile şi se înfig în piele... După aia te pomeneşti cu o erupţie de coşuri.

— Hm, hm, făcu Kellus, dând din cap. Şi presupun că toate insecticidele au dat greş?

— Toate. Şi-apoi... cunoaşteţi legile ecologiei.

Kellus încuviinţă.

— Evident, spuse. Directorul m-a făcut să înţeleg situaţia. Miage e o planetă recunoscută drept prielnică şi colonizabilă, care nu poate fi totuşi colonizată atâta vreme cât specii ostile atacă oamenii.

— Dar riscul nu-i atât de mare încât să permită excepţii de la Regula de Agresiune, zise cu amărăciune Dozzi. Ăntr-un cuvânt, rabzi sau pleci...

— S-ar putea să găsim totuşi o soluţie, spuse liniştit Kellus. Multe lumi erau întocmai ca Miage, la începutul amenajării lor...

— Dar nu chiar ca Miage, spuse Varkov. Aici ostilitatea nu e permanentă, pricepeţi? Bum-bum a stricat ieri turnul-radar şi a dărâmat o bună parte din sera botaniştilor. Dar nimic nu dovedeşte că va ataca şi azi.

— În unele zile, zise Dozzi zâmbind, te-ai duce până şi să-i gâdili pseudopenele. Uite, în timpul Orei Cercetaşilor se petrece o minune. Mai că nu vine să-ţi mănânce din palmă...

— Ce e Ora Cercetaşilor?

— O... un mic program de radio destinat bravilor noştri

Cercetaşi pierduţi pe marele continent. O manie a lui Chafiro... Toată lumea o ascultă, dar mă întreb dacă-i atât de plăcut să auzi susurându-ţi-se un cântec duios în inima deşertului lui Warington.

Mai târziu, ăsta a constituit al treilea indiciu pentru Kellus.

După masă se duse în poiană împreună cu Dozzi, dar pasărea Bum-bum nu se vedea nicăieri.

— Probabil că se plimbă pe coline, spuse Dozzi. Îi plac mult copacii-fluturi. Are un domeniu uriaş.

— Ştiu. Şi noi ocupăm centrul domeniului.

— Credeţi că asta o supără? Oricum, faptul n-ar schimba datele problemei. Bătrânul Chafiro n-ar muta baza nici pentru tot aurul din univers. E un adevărat colonist, ştiţi. Vreţi să pornim în căutarea lui Bum-bum?

Kellus încuviinţă şi se îndreptară către crupele violele ale colinelor.

— Poate că ar fi mai bine să chemăm o bulă automată, zise Dozzi. Dacă minunăţia se află la kilometri depărtare...

Avea aparatul prins de reverul bluzei şi îşi rosti cele şase cifre ale indicativului înainte de a cere trimiterea unei bule.

Solul se lăsă atunci de jur-împrejurul lor, în timp ce percepeau un zgomot ciudat şi neliniştitor, un fel de ronţăit uriaş, de parcă mii de dinţi ar fi măcinat pământul.

— Iute! spuse Dozzi, apucându-l pe Kellus de braţ.

Alergând, făcură cale întoarsă. Bula se ivi deasupra bazei se năpusti în direcţia lor. Dar pământul părea să le fugă de sub picioare. Ronţăitul se amplificase. Solul poienii crăpa ca albia unui râu secat. Bula se afla doar la trei metri de ei, coaja ei transparentă strălucea în soare. Dar căzură amândoi urlând şi noaptea se lăsă peste Kellus, în vreme ce

mâinile i se agăţau deznădăjduit de bulzii cu iarbă.

— Regula de Agresiune a fost promulgată în 2120, Berg. Şi nu putem dovedi că manifestările ostile ale anumitor specii pun într-adevăr baza în primejdie.

Chafiro şedea la căpătâiul lui Kellus, dar în clipa aceea părea să se înduioşeze mai degrabă pentru el însuşi decât pentru soarta ornitologului.

— Nu vă cer să vă atingeţi de ecologia lui Miage, spuse Kellus, nu, în nici un caz.

Se ridică în capul oaselor şi-i zâmbi Nataşei, aşezată în lata directorului.

— Aş vrea să vă atrag totuşi atenţia asupra faptului că Dozzi şi cu mine am fi putut fi ucişi de cârtiţele astea. Au încercat să ne îngroape de vii. În privinţa asta, nici o îndoială. Şi dacă n-ar fi sosit bula... Trebuie să luăm măsuri... Trebuie să vedem ce-i de făcut.

— Ce-i de făcut? Chafiro îşi ridică sprâncenele. Dar baza există de zece ani, Berg. Crezi că n-ar fi trebuit...?

— Tocmai. În istoria asaltării unei lumi, zece ani e foarte puţin. Aş vrea să vă citez o axiomă: „Caută-l pe cel pe care-l stânjeneşti”. Varkov mi-a spus ieri, în legătură cu pasărea Bum-bum, că duşmănia ei nu-i permanentă, că uneori e foarte sociabilă. Ce părere aveţi? Tot aşa stau lucrurile şi cu cârtiţele, bondarii, păianjenii şi sfredelitele?

Chafiro încuviinţă.

— Cam tot aşa, da. Sunt perioade calme, când totul pare că vrea să se potolească, şi apoi...

Îşi ridică mâna într-o mişcare vagă, plină de oboseală. Kellus luă un aer gânditor.

— Ceea ce contează e prudenţa, şopti ca pentru sine. Poate că vom avea nevoie de mult timp... Privi spre Chafiro.

Cred că am să mai tocesc o dată dosarul Bum-bum. Apoi... mă voi deda la câteva experienţe.

— Ţi se pare că stânjenim în vreun fel gângăniile astea?

— Cu siguranţă. Pe celelalte lumi există numeroase cazuri de alergie faţă de oameni... Şi chiar pe Pământ.

Rămas singur, Kellus se apucă să recapituleze diversele faze ale primului său contact cu Bum-bum. Şi primul indiciu se contură pe nesimţite. Pasărea se ridicase dintr-un salt când o chemase pe nevastă-sa. Să fi fost din pricina glasului său? Nu vorbise totuşi prea tare. Apoi se apropiase... Penele false... Se învârteau şi se răsuceau pe numeroase ligamente... Ca nişte radaruri. Da, se gândise la radaruri. Sau la antene... Aici trebuia căutat, în orice caz. De ce se supărase Bum-bum apoi? Îşi aţinti privirile asupra celor trei Luni limpezi ce se detaşau pe fondul de praf stelar şi lunecau către capătul nopţii.

„Reacţionează când se vorbeşte, îşi spuse. Doar dacă...”

Pasărea putea fi telepată, ca elefocile de pe Venus. Mai era şi cazul uimitor al satelitului Sfintei-Lea-De-Dincolo-De-Cer.

Adormi şi retrăi accidentul din cursul după-amiezii. Se zbătea printre tone de pământ umed, în timp ce cârtiţele de pe Miage îl muşcau de mâini.

Când se deşteptă, cele trei indicii se adunaseră pentru a alcătui un tot încă niţel incert.

Varkov veni val-vârtej.

— Ar trebui să vezi o chestie, Berg! Bum-bum se ia de Transmiţător. Parc-ar fi nebună...

Kellus clătină trist din cap. Apoi întrebă deodată:

— Varkov... banda cui ştiri a sosit, nu-i aşa?

Colegul lui păru mirat.

— Da, bineînţeles. De altfel, ştirile nu sunt bune.

— Şi Chafiro pune să fie retransmise pentru Cercetaşi?

Varkov încuviinţă.

— Să fie al dracului, Varkov! Cheamă-l repede pe Gallela. Cred că am dat de ceva serios!

Ambii colegi se uitau uluiţi la Kellus.

— Dar, în sfârşit, spuse încetişor Varkov, ar trebui să...

Kellus ridică mâna.

— Sunt de acord că descoperim pentru întâia dată una ca asta, dar nu-i de loc cu neputinţă ca Bum-bum să fie enervat de emisiunile noastre de radio.

— Ce vă face să credeţi asta? întreba Gallela.

— Legătura strânsă dintre, să zicem crizele păsării Bum-bum şi folosirea postului de radio. Bum-bum s-a înfuriat chiar acum din pricina emisiunii de ştiri. Sunt încredinţat de asta...

— Dar cum ar putea...?

Varkov zâmbi.

— Iartă-mă, dar pare caraghios...

— Varkov..., nu mi-ai vorbit de Ora Cercetaşilor?

Uriaşul încuviinţă.

— Iată o dovadă. Chiar dumneata mi-ai spus că Bum-bum era neobişnuit de liniştită în timpul emisiunii.

— Dacă teoria ar fi justă, ar trebui să fie înfuriată, dimpotrivă... Varkov tăcu şi-şi clătină capul, zâmbind. Ah! nu... Nu cumva vrei să spui că...

— Ba da. Varkov. Bum-bum pare să guste muzica.

— Şi receptorul? spuse Gallela. Încă nu ne-ai spus unde se află...

— Daţi-mi schema cea mare cu sistemul ei nervos...

Kellus întinse mâna, arătând o reţea deasă aflată în spatele trupului păsării, chiar sub pseudopene.

— Nu sunt un geniu, adăugă el, dar m-am gândit din capul locului că penele astea false ne vor da soluţia. Uite aici, Varkov... Ai botezat regiunea asta plexul V. Iată receptorul. O să-l demontăm în întregime...

— Dar ştii că nu ne putem atinge de pasăre...

— Şi hărţile tridi, Varkov? O să-i punem nişte muzică. Vom vedea dacă ne calcă în picioare sau face un ou...

PRIMUL VIRAJ

Chafiro păru încurcat auzind cererea ornitologului.

— În fond, doreşti să anexezi pentru o jumătate de oră emiţătorul bazei numai în folosul secţiei de ornitologie?

— Exact, zise Kellus.

Chafiro clătină din cap.

— Domnule Berg, te afli aici de trei zile... Apreciez faptul că pui atâta inimă în meseria dumitale... Ridică glasul. Dar ai vrea să mă faci să cred că ai şi rezolvat problema atunci când predecesorii dumitale...

— Cer iertare, dar Bum-bum n-a fost încredinţată decât de curând secţiei de ornitologie. Vă pot declara că în câteva zile, în câteva ore poate, pasărea nu va mai reprezenta o primejdie.

Chafiro oftă.

— Ba cred chiar că toate problemele noastre vor fi rezolvate dacă teoria mea se verifică... Ceea ce am toate motivele să cred.

Scoase o filă din buzunarul scurtei şi i-o întinse lui Chafiro Acesta parcurse primele rânduri şi se încruntă:

— La dracu, Berg... Vrei să...

— Să se difuzeze totul timp de o jumătate de oră, cu începere de la prânz. E foarte important...

Chafiro puse foaia jos.

— De astă dată mă înclin. Dar muzică de Dvorak, mărturiseşte că pare ciudat...

— De fel. Programul pe care vi l-am însemnat aici nu-i decât un rezumat al celor difuzate în ultimele zile.

— Ce legătură? întrebă Chafiro, care părea copleşit de toate necazurile lumilor locuite. *Să fi devenit Bum-bum melomană*?

— Întocmai, spuse Kellus, întocmai...

— Şi dacă dăm greş? întrebă Varkov. Dacă Bum-bum ne trânteşte o criză în timpul emisiunii muzicale?

Kellus se opri şi declară cu gravitate:

— E cu neputinţă. Înţelegi? Cu neputinţă. Porni din nou. Uite cum o să facem. Dozzi e din nou pe picioare. O să ia o bulă împreună cu dumneata, Varkov. Gallela şi cu mine rămânem jos. Pe la 11.30 vom începe o convorbire prin radio. Vom vorbi despre ce s-o nimeri... Important e să trăncănim... ca nişte coţofene. Ne vom opri înainte de prânz.

— Dacă ai dreptate, Bum-bum ar trebui atunci să fie furioasă.

— Exact. Şi ar trebui să se liniştească auzind muzică. Şi se va linişti.

Pasărea Bum-bum îşi înălţă cei cinci metri printre ramurile unui copac-fluture şi-şi clătină mânios capul. Resimţea primele mâncărimi şi ştia că aveau să se transforme peste câteva clipe într-o suferinţă de neîndurat. Din nou o încercară ura şi amărăciunea. Străinii ăştia neîndemânatici, atât de plăcuţi uneori, deveneau altă dată nişte monştri. Încă nu se pricepuseră să comunice cu ea şi se mulţumeau să-i inunde zona-cuib cu strigăte şi chemări

sălbatice. Mâncărimile ajunseră foarte repede mai puternice şi pasărea scoase un *Bum-bum!* cumplit. Părăsi copacii-fluturi, a cărora umbră violetă îi era plăcută, şi ţâşni în plină lumină, îndreptându-şi pliscul către clădirile străine. Zări obiectul zburător, cele două făpturi ce străbăteau cu mersul lor şovăielnic poiana şi porni la atac.

— Atenţie! avertiză Kellus. Iată dovada!

Începu să alerge către râu, urmat de Gallela.

— Îi înfig în pene un ac anesteziant! zise Varkov, din bulă.

— Nu! Am fi siliţi să... reîncepem.

Kellus gâfâia, alergând. Pasărea uriaşă era numai la câţiva metri.

— Cântă, Varkov. Sau fluieră.

Se aruncară în râu şi înotară deznădăjduit spre mal. Kellus auzi doar când atinse celălalt mal vocile îmbinate ale lui Varkov şi Dozzi, care se străduiau să facă de recunoscut *Micuţa mea din Altair*, un cântec ce fusese la modă cu zece ani în urmă. Se răsuci pe călcâie.

Pasărea Bum-bum îşi oprise atacul furios. Nemişcată acum, părea să contemple în râul cu ape scăpărătoare imaginea deformată a trupului ei impunător. Varkov şi Dozzi tăcură.

— Continuaţi! răcni Kellus. Repede!

Într-adevăr, Bum-bum se agita din nou şi-şi deschidea pliscul, arătându-şi dantura de temut.

Varkov şi Dozzi trecură la *Nisipurile purpurii*, după care Dozzi fluieră ca solist *Pământ plin*, o baladă care făcuse să plângă zeci de echipaje.

— Ei... ce se aude?

Kellus recunoscu glasul lui Chafiro. Din curiozitate sau nelinişte, directorul se pusese probabil pe lungimea lor de undă.

— Nimic. Doar o mică experienţă...

Chafiro nu răspunse. Epuizat, Dozzi se opri pe ultima notă joasă a *Pământului plin*, iar Kellus îi urmă eu *Tennessee Waltz*, o vechitură care-i plăcea. Peste câteva minute Gallela riscă primele măsuri ale unui cântec ritmat şi repezit, dar se opri la un semn al lui Kellus. Bum-bum, într-adevăr, nu părea încântat. Pseudopenele i se suceau şi se învârteau în toate sensurile şi-şi deschisese din nou pliscul, bătătorind pământul cu labele ei imense.

— Prânzul! strigă Kellus. Domnule director, daţi drumul la program.

Şi schimbară lungimea de undă pentru a asculta un fragment din *Simfonia lumii noi*.

Pasărea Bum-bum cunoscuse rareori o senzaţie mai voluptoasă. De parcă mâncărimile şi durerea nici n-ar fi existat. În străfundurile fiinţei ei nu mai erau decât înaintări inefabile, valuri de linişte care luau naştere în partea posterioară a trupului şi-i amorţeau picioarele. Stătea nemişcată pe malul râului, plină de recunoştinţă faţă de străinii care ştiau să-şi obţină astfel iertarea. Lângă multiplele imagini ale soarelui, trupul ei rotofei ca un nor alb şi rotund se oglindea în apa limpede. Bum-bum îşi căscă pliscul şi scoase un *Bum! Bum!* plin de duioşie.

LINIE DREAPTĂ

— Ce-ţi face dihania? întrebă Chafiro.

— Totu-i în regulă. Am avut dreptate, răspunse vesel Kellus. Vă rog să continuaţi...

Se auzi un fel de mârâit.

Studiul al doilea pentru contrabas electronic de Fulnikov

îi urmă atunci lui Dvorak. Kellus îl alesese pentru pricini deosebite. Într-adevăr, contrabasul electronic evoca pe alocuri ciudatul strigăt al păsării, un fel de explozie adâncă, interioară. Aştepta curios rezultatul. Acesta nu se lăsă aşteptat...

Fără veste, plăcerea fusese înlocuită de o nouă senzaţie cumplită, înspăimântătoare, pe care pasărea Bum-bum o identifică doar după un timp. Era indignare şi mânie.

Percepea o imitaţie grotescă a propriului ei strigăt. Pentru întâia dată în cursul existenţei ei de pasăre Bum-bum, cineva îşi bătea joc de ea. Scotea strigătul care putea căpăta toate înţelesurile şi putea fi tunet de duioşie sau de mânie... Pasărea Bum-bum nu putea răbda una ca asta.

Trecu râul şi picioarele ei se prefăcură în două puternice biele care o duseră spre intrarea bazei. Niciodată încă nu atacase atât de repede şi paznicii, surprinşi, nu avură răgazul să declanşeze dispozitivul special de apărare.

Pasărea Bum-bum pătrunse în curtea cea mare şi se apucă mai întâi să dea iama într-o încărcătură de fructe şi legume care tocmai sosise prin Transmiţător.

Din biroul lui, îngrozit, Chafiro văzu pasărea cea mare tocând mărunt salatele, zvârlind către cer salve de cartofi (o comoară!) şi terciuind dovlecii. Apoi nu mai văzu nimic, deoarece, răsucindu-se cu tot trupul şi împinsă de o miraculoasă intuiţie, pasărea uriaşă se năpusti drept către mica încăpere liniştită a directorului. Iar Chafiro plonjă îndărătul marelui panou de comunicare. Personalul bazei avu astfel ocazia unică de a descoperi în prim plan faţa palidă a directorului, care cerea ajutor.

Apoi se auzi un zgomot îngrozitor atunci când pasărea Bum-bum tăcu praf poarta şi încercă să-şi vâre în birou gâtul cel lung.

A doua parte a *Studiului pentru contrabas electronic* de Fulnikov fu întreruptă în chiar clipa aceea.

Kellus şi Gallela se priviră. Erau mânjiţi de noroi. La câţiva centimetri de locul unde se aruncaseră pe burtă se vedea urma foarte clară a unei labe. Bula tocmai coborâse, iar Varkov şi Dozzi ţâşniră din ea, palizi şi muţi.

— Sunteţi răniţi? Sunteţi...

Varkov tăcu. Privea către bază şi ochii i se măriră şi mai mult.

— Dumnezeule mare, şopti Gallela. E ziua...

Un nor de praf părea să se fi alcătuit înaintea intrării. Se deplasa cu repeziciune, în vreme ce volumul lui sporea. Kellus privi cu mai multă atenţie şi desluşi nişte ciudate reflexe metalice în mijlocul acestui nor în mişcare. Apoi îşi muşcă buzele când Varkov spuse:

— Sfredelitele...

Rămaseră nemişcaţi, descumpăniţi. Nu era nimic de făcut. Miage se răsculase din nou împotriva oamenilor.

Apoi totul încetă ca prin farmec. Norul se ridică de pe bază şi se destrămă la câţiva metri înălţime. Înalta siluetă a păsării Bum-bum se ivi din nou şi înaintă în direcţia ornitologilor.

— Hai... să fluierăm, spuse Kellus. Repede!

Se apucară să masacreze *Wilhelmina de Venusia*, în vreme ce, solemnă şi biruitoare, Bum-bum trecea la trei metri de ei, cu capul sus. Coji de zarzavat îi împodobeau gâtul şi seminţe amestecate că stropi de noroi îi străluceau pe coaste ca nişte giuvaeruri.

Trecu râul şi se depărtă în poiană.

— Ei bine, zise cu un glas sinistru Chafiro, presupun că

eşti mulţumit...

Respectabilul director al Bazei Confederate de pe Miage era lungit în pat. Faţa lui oferea o gamă de culori interesante, în care trandafiriul cel mai gingaş se învecina cu un violet otrăvit. Până şi coşurile lui erau albe ca nişte mărgăritare. Nu cruţau nici o porţiune a pielii şi Kellus bănui că avea coşuri până şi în gură. O urmă albăstruie pe frunte, îşi spuse, trebuie să fi fost pricinuită de atacul păsării Bum-bum şi nu de sfredelite.

— Iertaţi-mă, spuse cu blândeţe ornitologul, dar trebuie să vă mărturisesc că sunt tare mulţumit...

Fălcile lui Chafiro se zbuciumară ca nişte concasoare.

— Ai de gând... să mai întreprinzi şi alte experienţe?

— Păi... prima problemă e acum rezolvată, domnule director. Şi totuşi...

— Da?

Kellus îşi ridică mâinile.

— Multe lucruri rămân neexplicate, deşi le-am bănuit... Mă refer la atacul sfredelitelor.

— Atacuri au existat întotdeauna, spuse Chafiro, plimbând o privire melancolică peste braţele lui, la intervale mai mult sau mai puţin lungi.

— Dar de astă dată sincronizarea a fost evidentă!

— Sincronizarea?

— Între atacul păsării Bum-bum şi cel al insectelor.

Chafiro îşi înălţă sprâncenele.

— Berg, rosti el încetişor, mă întreb dacă ni s-a trimis un geniu sau un biet nebun iluminat. Întotdeauna ai procedat aşa?

— N-am mai avut de-a face eu vreo pasăre Bum-bum înainte de a veni pe Miage.

— Ce te face să crezi că există o legătură între struţul

ăsta diabolic şi...

— Am să vă lămuresc tot ce cred, spuse Kellus. Poate că asta ne va îngădui să lucrăm în deplină înţelegere.

Câteva clipe de tăcere grea se aşternură după ce ornitologul îşi sfârşi explicaţiile. Chafiro părea buimăcit.

— În definitiv, spuse el în cele din urmă, Bum-bum e pentru dumneata un post de radio montat pe picioare.

— Cam aşa, da. Are totuşi mai multe lungimi de undă. Prinde un număr extraordinar de frecvenţe...

— Dar e o poveste nebunească, Berg! O pasăre care se plimbă cu un post în târtiţă... Mărturiseşte că dacă înaintăm un raport pe chestia asta...

Kellus ridică din umeri.

— Nu există poveşti nebuneşti când e vorba de studiul unei forme de viaţă extrasolare... Oamenii vor mai întâlni, fără îndoială încă multe fenomene pe care nu le vor putea înţelege ades... Cu toate că imaginea dumneavoastră e niţel... cam trivială, e exact faptul că Bum-bum posedă un complex receptor în interiorul trupului ei.

— Un emiţător e şi el destul de absurd, Berg. Dar ai făcut aluzie la un receptor, şi pe drumul ăsta nu te mai pot urma.

Kellus se scarpină la bărbie şi zâmbi:

— Treaba asta mi se pare totuşi aproape logică, acum. Şi cred că n-am să întârzii să dau de soluţia finală... Vreau să spun de soluţia problemei lui Miage.

— Atâta tot?

— Ascultaţi... Dozzi şi cu mine cât pe ce să pierim din pricina cârtitelor care încercau să ne îngroape. Şi sfredelitele s-au abătut asupra bazei *atunci când Bum-bum era în culmea turbării*! Nu-i cât se poate de limpede? Bum-bum percepe emisiunile noastre de radio cu frecvenţe multiple. Dialogurile, buletinele noastre de ştiri sunt pentru

ea insuportabile. Dimpotrivă, unele muzici îi fac plăcere şi, în clipele astea, e foarte sociabilă. Muncind mult, am putea să facem din ea o prietenă şi, cine ştie, o colaboratoare a omului. Amintiţi-vă de grovele de pe Ursa Mare... Atunci de ce n-ar fi exactă a doua mea ipoteză? E foarte cu putinţă ca Bum-bum să aibă o anume influenţă asupra celorlalte patru forme de viaţă care ne atacă uneori.

— Prevăd zile neplăcute, spuse Chafiro, strâmbându-se.

Dar Kellus citi în privirea lui că partida era câştigată.

AL DOILEA VIRAJ

Ploua. Kellus privea priveliştea înceţoşată, verde şi cenuşie, clădirile cu turnurile lor radar părând triste şi deodată nespus de vechi şi, mai departe, arhitectura lucitoare a Transmiţătorului.

— Sunt sigur că ne va iubi..., şopti el. Atârnă numai de noi să nu-i facem vreun rău...

— Ce spui? întrebă Nataşa, care intrase, aducându-l cu ea pe Carel, ud leoarcă pentru că se jucase prin curte.

Kellus nu răspunse. Întinse un deget şi strigă:

— Uite-o!

Marea siluetă familiară a păsării Bum-bum se ivise în ploaie. Cu pliscul înălţat spre cer, păsăroiul îşi răsucea alene capul. Părea să pândească stropii de ploaie.

— Ce-i la radio?

— Norii de pe Viţă-verde, spuse ea, zâmbind cu melancolie.

— Pare să-i placă. Notează asta undeva, dragă.

— Ai de gând să alcătuieşti o listă completă a gusturilor ei muzicale?

— Da de unde! E destul să stabilim categoriile... În afara

cazului când mi le-ar comunica ea însăşi.

— Uneori mă nelinişteşti.

— N-ai de ce. Dacă Bum-bum comunică cu cârtiţele, cu bondarii sau păianjenii-dansatori, o poate face şi cu mine sau cu un altul... oricine ar fi.

Kellus se trezi a doua zi în zori şi se îndreptă către râu. Abia ajunsese în poiană că încremeni, simţind o primejdie. Bum-bum îşi părăsise colinele; îi desluşea silueta înaltă zbuciumându-se încoace şi încolo, la capătul poienii. Şi mai era ceva... Un freamăt al văzduhului.

„Hait - îşi spuse -, începe din nou!”

Trecu îndărăt vadul şi, în clipa când puse piciorul pe mal simţi solul vibrând. Totodată i se păru că nişte fire lipicioase îi atingeau obrazul. Atunci îşi aminti de descrierile lui Gallela şi se năpusti spre bază.

Dar păianjenii-dansatori, când atacau, erau numeroşi. Firele lor păreau că se încheagă din senin, iar pânza fu, la un moment dat, prea groasă pentru ca Berg să mai poată înainta. Se opri gâfâind şi chemă baza:

— Chafiro..., mă auziţi? Nu primi nici un răspuns. Chafiro..., faceţi să înceteze imediat emisiunea! Aici Kellus Berg. Mă auziţi?

Tot nici un răspuns.

Izbuti să ajungă la mânerul aruncătorului-de-lumină şi, reglându-i puterea la minimum, stropi de jur-împrejur. Un suflu arzător se ridică din iarba pârjolită. Firele se chirciră şi pieriră, lăsând în urmă un ciudat miros înţepător. Kellus văzu atunci păianjenii-dansatori. Păreau că plutesc în văzduh, la şase sau şapte metri înălţime. Trupul le era plat şi translucid, iar labele lor aminteau mai degrabă de nişte tentacule. Le mişcau încet, într-un dans malefic.

„La dracu cu Regula de Agresiune!” - îşi spuse. Şi trase în ciudatele arachnide, care luară foc ca nişte baloane de hârtie. Apoi fugi mai departe, către bază.

De cum trecu de intrare îşi dădu seama de pericol. Vedea păianjeni deasupra curţii, dar lângă ferestre descoperi nişte nori întrucâtva strălucitori: sfredelitele!

Se năpusti către intrarea principală, schimbând din goană lungimea de undă.

— Nataşa! Ce se petrece?

Nu desluşea decât nişte paraziţi slabi. În prag se opri încă o dată pentru a face uz de armă asupra unui nor învârtejit de sfredelite. Se strâmbă simţind mai multe înţepături la încheietura braţului şi pe obraz.

Apoi năvăli înăuntru. Sfredelitele se aflau şi aici. Şi câţiva păianjeni, ale căror trupuri străluceau în semiîntuneric.

Ajunse la scara automată care se puse imediat în mişcare către primul etaj. Schimbă iarăşi lungimea de undă şi auzi, în sfârşit, emisiunea de pe Marte.

Aşadar, asta era! Ştirile. Bum-bum trebuia să fie furioasă… Dar, de fapt, unde era?

Kellus alungă întrebarea şi se aruncă în culoarul principal, care ducea la sala de emisie. Dar se opri îndată, descoperind patru oameni cu măşti, care gemeau pulverizând nori de insecticide. Văzu că mâinile le erau roşii, de pe acum deformate de băşici şi de coşuri.

— Opriţi! strigă el. Nu foloseşte la nimic!

Alergă până la capătul culoarului. În sala de emisie se mai aflau doi tehnicieni. Stând pe vine, unul scotea nişte gemete surde, scărpinându-şi spatele cu furie, în vreme ce al doilea, rezemat de perete, flutura în toate direcţiile o mână de buletine.

— Întrerupeţi, idioţilor! urlă Kellus.

Dar între timp şi ajunse la banda ce urma să se deruleze încet prin faţa ochiului de lectură. Izbi dintr-o dată, şi cu totul la întâmplare, mai multe butoane. Ochiul se stinse şi banda se opri.

Trecură câteva secunde, apoi începură să se audă tot felul de zgomote. Bravii pionieri de pe Miage ieşeau din dulapurile şi ungherele în care se adăpostiseră. Trape se ridicau şi feţe umflate de coşuri sau galbene de spaimă se iveau. Viaţa revenea încet-încet, pe când sfredelitele se trăgeau afară şi păianjenii-dansatori, încetându-şi baletul otrăvitor, piereau în cele dintâi raze ale lui Wiz.

Dar o larmă cumplită se ridică deodată şi un snop de scântei albastre urcă deasupra turnului vest. Apoi se văzură trâmbe de fum şi un nou zgomot, de parcă o navă de transport s-ar fi prăbuşit peste bază.

O lampă roşie clipea în sala de emisie.

— Alarmă la Transmiţător! strigă tehnicianul cu obrazul desfigurat de băşici.

— Bum-bum! răcni Kellus.

Nefericitul Chafiro era iar la infirmerie, împodobit cu o nouă serie de băşici. Doar cu mare greutate izbutea să-şi mişte buzele.

— N-ar fi trebuit să puneţi banda asta! tună Kellus. Transmiţătorul s-a prăbuşit, Bum-bum a fost ajutată de cârtiţe. Va fi de bună seamă nevoie de săptămâni de zile pentru a pune totul în ordine.

— Confederaţia..., începu anevoie Chafiro.

— Nu poate să ne ajute cu nimic. Şi mai există, măcar, Confederaţia asta? Mai bine ascultaţi-mă. Aţi văzut că am avut dreptate în toate privinţele...

Kellus nu obţinu acordul lui Chafiro decât a doua zi. La prânz fură distribuite în toată baza şi îndeosebi tehnicienilor de la staţia de emisie noile hotărâri ale directorului. Şi în cursul după-amiezii cei 182 de Cercetaşi ai Confederaţiei repartizaţi pe marele continent de pe Miage putură asculta restul ştirilor, şoptite pe melodia *Venusiana mea s-a-napoiat*, cu acompaniament de harpe şi de neolire.

Primăvara veni dintr-o dată şi Wiz păru să se strecoare fiecare anafor[2] al râului. Copacii-fluturi de pe coline se făcură trandafirii, iar cerul fu străbătut de zborul încet şi palid al marilor păsări călătoare.

Bum-bum îşi plimba cei cinci metri pe deasupra ierbii noi, semănată cu flori nemaipomenite, şi venea des în apropierea bazei.

Armonia domnea. Spre mirarea lui Chafiro, oamenii bazei şi Cercetaşii se obişnuiseră să-şi fredoneze comunicaţiile radio.

Kellus îi spuse într-o seară Nataşei:

— Bum-bum mă nelinişteşte... Eşarfe de stele se iveau pe cer. Lunile nu răsăriseră încă, dar farul de aur de pe Canope îşi şi punea reflexele pe faţadele clădirilor. Ceva nu-i în regulă. Şi nu sunt singurul care simte asta. Dozzi a făcut ieri o aluzie... S-ar zice... s-ar zice că Bum-bum, păianjenii, bondarii, cârtitele şi sfredelitele formează un grup aparte...

— Dar a existat un exemplu asemănător şi pe Pământ, nu? spuse Nataşa. Animalele din Australia erau diferite de tot ce se putea întâlni aiurea.

Kellus dădu din cap.

— Dar erau străine, fapt dovedit în repetate rânduri. Şi Bum-bum e străină în lumea asta. Nu-i la locul ei. Mă întreb chiar dacă e... un animal.

---

[2] Vârtej format de apă.

Nataşa se încruntă.

— Cum? Vrei să spui că ar putea fi o maşină?

— Nu chiar o maşină, nu. Dar - acum mai bine de o sută cincizeci de ani - geneticienii au făcut pe Pământ experienţe tulburătoare. Au creat androizi care se comportau în mod inteligent şi erau de neîntrecut în specialitatea lor.

— Bum-bum? Un android?

— E foarte cu putinţă. Am început să lucrăm împreună cu colegii de la celelalte servicii.

— Şi le-ai vorbit de ipoteza asta?

— Nu încă... Dar am s-o fac mâine. O să putem apoi lucra mai în voie. Plexul V al păsării Bum-bum îi fascinează pe biologi, ştii. Poate fi găsit, într-o formă simplificată, la cârtiţe şi bondari. La sfredelite şi păianjeni e niţel mai altfel...

— Ştiu, zise cu blândeţe Nataşa. Nodul în X, nu-i aşa?

Kellus zâmbi.

— Aşa e. Nodul în X.

— Victorie, spuse el a doua zi. Nu numai că lucrăm împreună, dar băieţii de la electronică şi de la chimie stau tot timpul cu noi. Ştii ce-o să încercăm? O să încercăm să construim un aparat ca să stăm de vorbă cu Bum-bum.

— Nu crezi că mergeţi prea departe? Vreau să spun: credeţi realmente că Bum-bum e o fiinţă de rasă superioară, cu care poţi vorbi cum ai vorbi cu un om?

— Aproape. De fapt, Gesraud, şeful biologiei, crede că Bum-bum trebuie să răspundă la unii stimuli radio.

Nataşa ridică din umeri.

— Muzica liniştită pare să-i facă plăcere, de acord. Şi se înfurie când sporovăim pe unde. Dar de aici până la a-ţi

închipui...

Jignit, Kellus nu răspunse. Peste două zile aflaseră.

SOSIRE

— Şi vorbeşte?

— Cântă, să zicem, răspunse Kellus. Necazul e că schimbă ades lungimea de undo şi-i nevoie de multă atenţie ca s-o poţi urmări...

— Şi ce povesteşte?

— Copilării... Lucruri fără mare importanţă.

Mai merseră câţiva paşi. Scurta primăvară de pe Miage făcea loc verii. Roiuri de muşte albastre vârstau după-amiaza sub razele arzătoare ale lui Wiz. Copacii-fluturi erau de un roşu aprins şi cete de peşti microscopici ţâşneau în apele râului, între două bulboane.

— De fapt, zise Kellus, încă nu prea înţelegem foarte bine discursurile lui Bum-bum. Dar de un lucru suntem siguri: ştie că o ascultăm. E un android nespus de deştept. Dacă ajungem să ne facem înţeleşi, ne va fi o aliată folositoare.

— Atunci nimic nu te mai nelinişteşte? întrebă Nataşa.

— Aş dori să-i cunosc pe cei care au creat-o pe Bum-bum şi bondarii, păianjenii-dansatori şi sfredelitele... Aş vrea să ştiu dacă au pierit sau dacă ne aşteaptă undeva. Dar, mai ales, mi-ar plăcea să cunosc rostul lui Bum-bum...

Ajunseseră la cercul vorbăreţ al bărbaţilor şi femeilor de la bază. Nemişcată asemenea unei uriaşe statui caricaturale, Bum-bum îşi îndrepta pliscul roşu către complexul aparat pe care, cu două zile în urmă, Dozzi îl botezase „bum-bumor”.

— Berg, spuse cu un zâmbet radios Chafiro, nu ştiu cine ne-a lăsat un asemenea dar, însă pasărea asta drăcească

ne va fi cândva folositoare.

— Întocmai, răspunse Kellus, mă întrebam dacă a fost făcută pentru a fi folositoare... sau pentru altceva.

— Bum-bum! făcu Bum-bum, de parcă i-ar fi înţeles cuvintele.

Vara trecea şi iarba îngălbeni. Râul se făcu un firicel de apă. Copacii-fluturi se preschimbară în tufe triste. Pe cerul aproape alb, Wiz era o scânteie toridă. Transmiţătorul reparat revărsa material de construcţie menit măririi bazei. Erau anunţaţi cei dintâi „civili”.

— Iată, spuse Kellus intrând în biroul lui Chafiro.

— Iată ce?

Ornitologul depuse un volum uriaş în faţa directorului.

— Dosarul Bum-bum complet. Adică al androizilor de origine necunoscută descoperiţi pe Miage din sistemul lui Wiz de către glorioşii cercetători ai Confederaţiei celor Patru Provincii.

Chafiro mormăi, zâmbi, mângâie dosarul şi făcu o strâmbătură.

— Cu dumneata, Berg, niciodată nu sunt sigur că am terminat.

— Şi aveţi dreptate...

Chafiro oftă.

— La ce te mai gândeşti, Berg? Vrei să faci din struţul dumitale muzical un mare compozitor?

— Dacă se află aici un mare compozitor, acela sunt eu, spuse Kellus. Iertaţi-mi lipsa de modestie.

Scoase din scurtă un teanc de foi.

— Dosarul ăsta va veni în continuarea celui pe care vi l-am predat.

— Şi subiectul?

— Tot Bum-bum. Sau, mai degrabă, rostul lui Bum-bum.

Kellus îţi încrucişa mâinile şi privi ţintă spre director.

— După părerea dumneavoastră, Chafiro, de ce a putut fi pus la punct un asemenea ondroid?

— Habar n-am... Şi greşeşti bătându-ţi capul cu asta. Cei care au creat-o pe Bum-bum şi insectele astea îngrozitoare erau străini, Berg, fiinţe pe care, fără îndoială, nu le vom cunoaşte niciodată. Şi, crede-mă, aşa e bine. Miage va fi deschisă colonizării şi Bum-bum va constitui o curiozitate, o atracţie.

Kellus zâmbi.

— Dar trebuie să ştim! spuse el. Pe unele lumi se află ruine ciudate şi arheologii extrasolari încearcă să ghicească ce civilizaţie le-a putut înălţa. Pe Luna-Urii, în sistemul lui Vialle, a fost descoperit...

— Ştiu! Dar Bum-bum e un android, ca şi cârtiţele şi celelalte plăgi... Se reproduce şi se comportă ca o fiinţă vie, chiar dacă e un fel de... de jucărie.

Kellus se ridică dintr-un salt.

— Ce aţi spus?

— Eu? Că Bum-bum n-are nici o...

— Nu. Aţi spus că e o jucărie, un fel de jucărie...

— Dumnezeule mare, Berg, doar n-ai să....

Dar Kellus şi ajunsese în curte.

„Bum-bumorul” era pregătit şi Kellus aşează banda în faţa ochiului de lectură. Apoi îşi îndreptă trupul şi întinse un deget:

— Am înregistrat pe banda asta o compoziţie muzicală. N-am fost niciodată un artist şi regulile fundamentale ale muzicii mi-au scăpat întotdeauna. Dar am folosit toate

cunoştinţele adunate în cursul ultimelor luni asupra păsării Bum-bum.

Ridică fruntea spre pasărea cea mare. Ochii ei faţetaţi reflectau soarele şi gâtul ei lung se legăna uşurel deasupra asistenţei.

— De fapt, muzica pe care o vom transmite e o sinteză a diverselor bucăţi cunoscute prin faptul că o mişcă simţitor pe Bum-bum. Ele nu seamănă totuşi cu nimic cunoscut şi tocmai muzica asta evocă, poate, limbajul pe care trebuie să-l fi folosit cei ce au creat-o pe Bum-bum, odată cu ceilalţi androizi.

Tăcu, iar Varkov porni banda. O stranie muzică se înălţă atunci. Ritmul ei era destul de sprinten, de iute. Notele goneau cu stranii aliteraţii, cu întreruperi şi suişuri neaşteptate. Te duceau cu gândul la o cursă extraordinară, la o şarjă războinică.

Şi pasărea Bum-bum păru să se trezească. Prudentă, asistenţa se depărtă. Cele două picioare lungi tremurau convulsiv. Chafiro privi cu nelinişte spre Kellus. Dar ornitologul îi zâmbi liniştitor.

Bum-bum începu deodată să alerge în lung şi-n lat. Urmărea în felul ei ritmul muzicii şi, timp de câteva minute, brăzdă poiana încoace şi încolo, zvârlindu-şi picioarele ca pe nişte resorturi şi îndreptându-şi ca o suliţă pliscul roşu. Adunate îndărăt, pseudopenele nu se mişcau.

Ritmul muzicii se precipită atunci şi Bum-bum porni. Fantastică maşină însufleţită, ea atinse într-o clipă limita poienii şi pieri printre coline într-o ţâşnire de frunze uscate.

— Asta-i, spuse vesel Kellus. A luat-o din loc... Acum toate privirile erau aţintite asupră-i. Liniştiţi-vă, adăugă el, are să se întoarcă. Ne-ar lipsi prea mult. Dar cred că am cam izbutit. Muzica asta o pune literalmente în mişcare.

— În mişcare? întrebă Chafiro. Zi mai degrabă că goneşte de parcă penele i-ar fi luat foc.

Kellus se aşează pe cutia „bum-bumorului”.

— M-am întrebat multă vreme care a fost rostul lui Bum-bum, ce aşteptau de la ea..., să zicem, constructorii ei. I-am studiat cu încăpăţânare morfologia şi mi-am spus că, având asemenea picioare...

— Un alergător, zise Chafiro. O pasăre alergătoare...

Kellus încuviinţă, plecându-şi capul.

— Rasa asta necunoscută trebuie să fi fost foarte evoluată pentru a crea un android inteligent ca Bum-bum - pentru că e inteligentă -, numai şi numai ca să facă din ea un animal de curse...

În clipa aceea Bum-bum se ivi iar în depărtare şi se apropie, lăsând în urma ei o dâră de praf alb. Străbătu râul, trecu ca o săgeată pe dinaintea asistenţei uluite şi se depărtă din nou, biciuind solul cu picioarele ei ca două nemaipomenite biele.

— Fantastic, spuse Chafiro.

Se apropie de Kellus, zâmbi şi adăugă:

— Şi totuşi... care poate fi rostul celorlalţi? Al bondarilor roşii, al păianjenilor şi...

Kellus îşi ridică mâinile spre cer.

— Asta, zise, e treaba colegilor mei de celelalte specialităţi. Ştiţi prea bine, Chafiro, că am oroare să pun probleme.

Toamna se apropia atunci când Transmiţătorul se apucă să reverse cohorte de civili, candidaţi pionieri pentru Miage care căscau ochii auzind tehnicieni serioşi fredonând în jurul lor. De pe terasa unuia dintre noile turnuri Chafiro şi Kellus contemplau invazia paşnică şi zgomotoasă.

— Cândva, spuse Chafiro, când lumea asta va fi devenit independentă, că ăsta-i destinul tuturor lumilor, ai să fii considerat drept părintele planetei Miage. Vei fi omul care a pătruns taina păsării Bum-bum...

— Poate, răspunse liniştit Kellus, afară numai de cazul în care voi rămâne genialul compozitor al *Cursei păsării Bum-bum*, operă muzicală în şase părţi pentru multe şi felurite instrumente: galop de probă, pornire, primul viraj, linie dreaptă, al doilea viraj şi sosire...

Chiar în clipa aceea pasărea Bum-bum trecu într-o viteză uluitoare prin faţa bazei şi zvârli un răsunător şi mândru *Bum-bum!*